CARTEA ASTA E A:

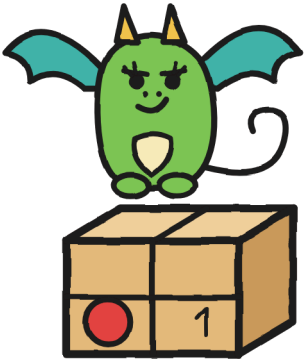
_____

Și a nimănui altcuiva. –J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 1

Pachetul ăsta mușcă

Lui Eriksson

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

LIVRĂRI IMPOSIBILE 1

Pachetul ăsta mușcă

Text și ilustrații: Lui Eriksson

Versiunea în limba română: LinguAula

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

Prima ediție: 2026

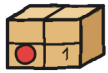
© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

Fonturi: Andika, Patrick Hand, Caveat și Courier Prime (licență SIL OFL).

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

CAPITOLUL 1

Cel care nu se poate livra

Caietul ăsta a ieșit din cutia 14 de la mutare. Pe cutie scria BUCĂTĂRIE, cu marker gros și cu scrisul cuiva care se grăbea. Înăuntru nu era nici măcar o lingură: era caietul ăsta, o șosetă și o broască de cauciuc care nu e a nimănui. Am întrebat-o pe mama. Am întrebat broasca. Nimeni n-o revendică.

Caietul, în schimb, l-am revendicat eu. Am scris titlul pe prima pagină, cu litere mari, ca să fie limpede de la început:

CAIET DE LIVRĂRI de Guni. PRIVAT.

„Privat" înseamnă că îl citesc eu prima. –].

Notița verde nu era acolo când am scris „privat". Niciuna dintre notițele verzi nu era. Le adaugă Julita, care într-o singură zi și-a luat obiceiul să-mi citească caietul înaintea mea și, uneori, înainte să-l scriu eu. Dar asta vine mai târziu. Să mergem în ordine.

Am ajuns într-o marți. Azi e sâmbătă. Sunt de patru zile în cartier și știu deja o stradă întreagă: a mea. Are șase case și, în jur, semne de întrebare.

Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să mă mut. Au hotărât cei mari, în bucătărie, cu vocea aceea pe care o au pentru lucrurile deja hotărâte, iar mama i-a spus „o oportunitate", cum numesc adulții ceea ce nu se poate returna.

Ce m-a durut cel mai tare n-a fost că mi-am lăsat camera. A fost să aflu, deja în camion, ceva ce nu știam despre mine însumi: că nu-mi făcusem niciodată un prieten. Aveam, da. Nu e același lucru. În vechiul meu cartier prietenii veneau de la fabrică: ți-i dădeau la trei ani, în parc, odată cu găleata și cu lopățica, și nu mai trebuia să faci nimic. Procedura n-am învățat-o niciodată. La școală te învață să împarți cu zecimale, dar să-ți faci prieteni nu: se presupune că vii deja cu ei.

Așa că am făcut ce fac când nu știu să fac ceva: un plan.

Planul meu ca să-mi fac un prieten:

1. Să spun salut.
2. Să spun ceva interesant.
3. ???

M-am împotmolit la punctul 2; despre 3, habar n-am. Am rămas blocat trei zile. Pe atunci nu știam încă că punctul 3 era cel mai ușor dintre cele trei și că începea în trei cuvinte.

Nici camera mea nouă nu ajuta. E plină de cutii închise și n-are nimic al meu, așa că dorm în ea cum se doarme la hotel: ca musafir, cu hainele la îndemână. De-aia m-a trezit atât de repede ce a trecut în zbor prin fața ferestrei mele azi-dimineață.

Era un pachet.

O spun exact așa, pentru că exact așa a fost. Un pachet de carton, cât o cutie de pantofi, cu o ștampilă roșie pe o latură, a trecut în zbor la înălțimea ferestrei mele, fără grabă, ca cineva care merge pe drumul lui. Apoi a mai trecut unul. Și încă unul. Nouă pachete în șir, ca rațele, au traversat strada și s-au strecurat, unul după altul, prin cutia poștală a magazinului de vizavi. (Celelalte unsprezece, am aflat mai târziu, se întorseseră cât dormeam eu.)

Magazinul are o firmă pe care scrie LIVRĂRI IMPOSIBILE. Dedesubt, mai mic: „Livrăm ce nimeni nu livrează". Iar sub asta, și mai mic, de parcă ar fi fost adăugat după ce s-au mai gândit o dată: „(Aproape mereu)".

Aveam deja punctul 2: „Am văzut pachete zburând".

Asta nu e interesant. Se întâmplă foarte des.

Notița asta a scris-o Julita. Am cunoscut-o chiar azi-dimineață, în magazinul de vizavi. Scrie cu verde, iar ce scrie cu verde nu se șterge. Am încercat cu guma, cu saliva și cu mâneca puloverului, în ordinea asta. Guma s-a tocit. Verdele, nu.

Mi-am pus puloverul cu dungi peste pijama și am traversat. În pijama, adică. Cu papuci de casă. Sunt decizii pe care le ia corpul înainte să afle capul.

Înăuntru mirosea a carton și a ceva ars, ca atunci când stingi o lumânare. În stânga era un raft cu un anunț roșu, RETURNATE, iar pe raft, douăzeci de pachete numerotate de la 1 la 20, fiecare cu ștampila lui. În fața lor, o vrăjitoare cu pălărie mov le arăta pe rând. Lângă ea, o fată în salopetă verde le număra cu voce tare:

— ...optsprezece, nouăsprezece, douăzeci.

— S-au întors toate, a spus vrăjitoarea. Din nou.

Nimeni nu m-a întrebat cine sunt și de ce port pijama. Asta, într-un magazin, e deja ciudat. În magazinul acela n-a fost nici măcar cel mai ciudat lucru din dimineața aceea.

Vrăjitoarea se numește Mara. Are un magazin de livrări imposibile și o ștampilă care strălucește: când o apasă, aruncă scântei, iar scânteile miros a lucrul ăla ars. Julita mi-a explicat cum funcționează chiar în caietul meu, cu un desen plin de săgeți pe care îl rezum aici, pentru că ocupă jumătate de pagină:

- Pachet + ștampilă.
- Semnează cel care îl primește, cu cerneală care nu se șterge?
- DA: LIVRAT.
- NU: în zori, pachetul se întoarce în zbor pe raftul lui.

Așa niciun pachet nu se pierde. Dar nici nu se livrează.

Cele de pe raft sunt pachetele returnate: douăzeci de pachete pe care nimeni n-a reușit vreodată să le livreze. Și le trimite pe toate aceeași persoană. Pe fiecare etichetă, în același loc, cu același scris îndesat, scria EXPEDITOR: R.

— Cine e R.? am întrebat.

— Cineva cu un scris foarte urât, a spus Mara.

Și atât. A spus-o cum se spun frazele care au mai fost spuse de multe ori, fără să se uite la raft, uitându-se la un punct de pe perete unde nu era nimic de văzut. Julita a mișcat buzele odată cu ea. Știa răspunsul pe de rost și mi s-a părut că nici ei nu-i ajungea.

Mara a băgat nouăsprezece pachete returnate într-un sac uriaș, din cele care se cară pe umăr. În noaptea aceea trebuia să ducă un pian la un far, foarte departe, și, pe drum, de vreme ce tot ieșea, avea să mai încerce o dată cu toate. Urma să se întoarcă în zori. A spus-o fără nicio speranță, cu vocea cuiva care udă o plantă uscată din obișnuință.

Pe raft a rămas doar unul. Primul din rând. Numărul 1.

— Ăsta nu se poate livra, a spus Mara, și mi s-a părut că nu nouă ne-o spunea. O singură regulă: NU ATINGEȚI RAFTUL.

— Sigur, a spus Julita.

Eu eram în spatele ei și i-am văzut degetele încrucișate la spate. N-am zis nimic. Acum, când mă gândesc, a fost primul lucru pe care l-am împărțit: un secret de două secunde, înainte să știm cum ne cheamă.

Julita e în magazin sâmbăta. N-am întrebat-o ce e pentru Mara: nepoată, ajutor, pedeapsă. Sunt întrebări care se pun abia a doua zi.

Acum e deja a doua zi. Întreabă. –J.

De îndată ce s-a închis ușa, Julita m-a măsurat din cap până în picioare. Fără grabă. Așa cum te uiți la un pachet ca să hotărăști dacă merită ștampilă.

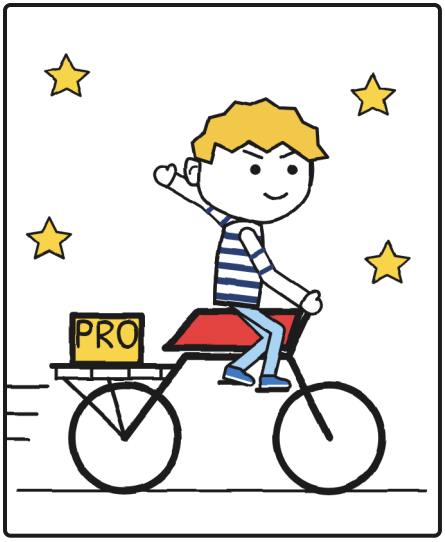
— Tu știi să livrezi?

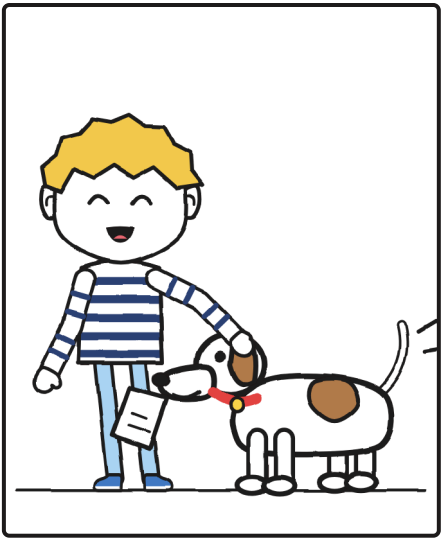
Aici trebuie să fiu sincer, pentru că ăsta e un caiet privat și oricum o să-l citească Julita.

Adevărul e că în toată viața mea am livrat un singur lucru: ziarul vecinului de la etajul doi, într-o duminică, pentru că zăcea pe jos în hol și mi s-a părut că e nevoie de un erou. L-am dat câinelui lui. Câinele l-a mâncat. Sfârșitul carierei mele.

Și eu am spus ce se spune când vrei să-ți faci un prieten:

— Da. În vechiul meu cartier eram curier profesionist.

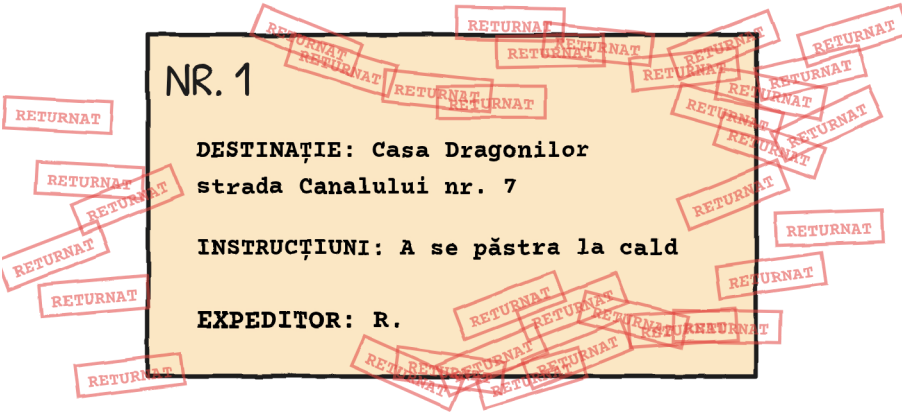

Profesionist pentru câini.

O minciună e ca un pachet cu ștampila pusă: pleacă în zbor, foarte demnă, traversează strada fără să atingă pământul și, la un moment dat, se întoarce. Ce nu știam atunci era când avea să se întoarcă asta și cine avea s-o citească cu voce tare.

Julita nu mi-a cerut dovezi. S-a dus direct la raft și a scos singurul pachet rămas: numărul 1. Cel care nu se poate livra. Îi tremurau puțin mâinile, dar nu de frică, sau nu doar de frică: era tremurul celui care a stat atâtea meciuri pe banca de rezerve și căruia, în sfârșit, antrenorul îi strigă numele. Și mie îmi tremurau, dar eu ascundeam mai bine: se vedea doar din faptul că îmi pusesem puloverul pe dos.

Am numărat ștampilele RETURNAT. Treizeci și șapte. Eticheta era mai mult ștampilă decât etichetă.

Sub tot roșul acela, în caz că interesa pe cineva, scria:

- DESTINAȚIE: Casa Dragonilor, strada Canalului nr. 7.
- INSTRUCȚIUNI: A se păstra la cald.
- EXPEDITOR: R.

— Dacă îl livrăm înainte de zori, a spus Julita, Mara o să vadă că pot să livrez pachetele returnate.

— Și dacă nu?

— Dacă nu, se întoarce singur și aici nu s-a întâmplat nimic.

Mi s-a părut un plan foarte bun. Avea cele două lucruri pe care trebuie să le aibă un plan: un premiu dacă iese bine și nicio consecință dacă iese prost. Încă nu știam ce era înăuntru.

Cineva a sunat dintr-o sonerie de bicicletă. De două ori, ca omul care bate la o ușă care nu e a lui. În vitrină a apărut un băiat cu cască și cu un rucsac galben pe care scria ceva ce se citea până și din interior: CURIER FULGER. ÎN ZECE MINUTE SAU GRATIS.

— Livrări Imposibile? a zis el, pe tonul celui care a mai făcut aceeași glumă și în alte sâmbete. Imposibil să livrați ceva.

Toni. Livrează foarte repede lucruri foarte plictisitoare.

— Păi azi livrăm asta, a spus Julita, și a ridicat pachetul.

Toni a citit „Casa Dragonilor” și a râs atât de tare, că i-a căzut casca. S-a rostogolit până la ușă. A ridicat-o fără să se oprească din râs, iar când s-a îndreptat, nu mai râdea.

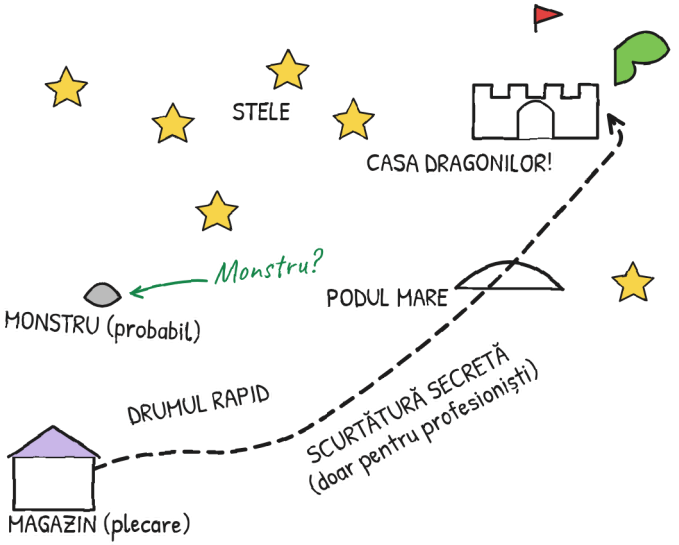
— Pe strada Canalului nu există numărul 7, a spus. Se trece de la 5 la 9. Știu, pentru că l-am căutat.

— Și de ce l-ai căutat? a întrebat Julita.

Toni și-a pus casca. A sunat din nou din sonerie, fără niciun motiv, și a plecat pedalând foarte repede, ceea ce face Toni cu întrebările la care nu vrea să răspundă. Eu am rămas cu două informații: că îl căutase pe 7 și că FULGER nu era chiar atât de rapid la toate.

Am desenat o hartă a livrării. Curierii profesioniști fac hărți, iar eu, tehnic vorbind, spusesem că sunt unul.

Stelele nu sunt pe traseu.

Harta avea un DRUM RAPID, o SCURTĂTURĂ SECRETĂ (doar pentru profesioniști), PODUL MARE, un MONSTRU (probabil) și șase stele. Stelele nu aveau nicio funcție. Pur și simplu mi se părea că o hartă fără stele nu e o hartă serioasă.

Nici monstrul nu e pe traseu. Am verificat. –J.

Pe drumul adevărat, care nu avea stele, am traversat Podul Mare. Ziua e coborât și îl trece toată lumea: biciclete, doamne cu cărucioare, un domn cu o rață. Julita l-a traversat exact pe la mijloc, vorbindu-mi foarte repede despre ștampilă și despre cerneală, fără să se uite la apă nici măcar o dată. Am crezut că poate o văzuse de multe ori. Din buzunarul salopetei îi ieșea o clepsidră pe care o luase de pe tejghea. Nu servește ca să afli cât

mai e până în zori; doar ca să vezi cum cade nisipul și să te enervezi. Mi-am dat seama că era genul de persoană care ia o clepsidră la o livrare. Mi-a plăcut. Eu luasem o pijama.

Pe strada Canalului nr. 7 nu era o casă. Era un zid.

Toni avusese dreptate: de la 5 se trecea la 9, iar între ele era un zid neted și deschis la culoare, fără uși, fără ferestre, fără sonerie. Avea doar, foarte jos, aproape de pământ, exact la înălțimea a ceva foarte mic, o plăcuță de alamă cu o scobitură în formă de labă. Patru scobituri mici sus și una mare dedesubt, de parcă cineva ar fi sprijinit acolo ceva cu mult timp în urmă, iar zidul ar fi păstrat forma.

— Poate e o cutie poștală, am spus.

Pachetul nu încăpea. Nici pe muchie. Nici pe colț.

Am încercat tot ce se încearcă cu un zid:

1. Să batem cu degetele. (Nimic.)
2. Să strigăm. (Nimic, dar mai tare.)
3. Să ne uităm pe deasupra. M-am urcat pe umerii Julitei, care e mai puternică decât pare, și am scos capul. De cealaltă parte era ÎNCĂ un zid.
4. Să renunțăm. Asta ne-a ieșit cel mai bine.

O doamnă care uda mușcate ne privea de pe balconul ei, cu stropitoarea în aer, cu o față de om care a mai văzut filmul ăsta.

— Pachetul ăsta vine aici de ani de zile, a spus. Pleacă mereu așa cum a venit.

A spus-o fără răutate, așa cum se dă prognoza meteo. Apoi a continuat să ude. În cartierul acela, am înțeles, un pachet care nu se putea livra era un fenomen meteorologic ca oricare altul.

Era frig. Un frig de toamnă abia începută, din cele care intră pe mâneci. Julita a citit din nou eticheta, în șoaptă, de parcă ar fi putut să se schimbe de data trecută.

— „A se păstra la cald”. De ani de zile stă pe un raft înghețat.

Eu sunt nou. Dacă pe ceva scrie „a se păstra la cald”, îl păstrez la cald. Cei noi citim instrucțiunile: e singurul lucru pe care îl avem, pentru că încă nu știm care instrucțiuni se pot ignora. Ceilalți stau într-un loc de atâta vreme, încât nu mai citesc; ei știu. Și uneori ce știu e greșit.

Mi-am băgat pachetul sub pulover, am traversat din nou Podul Mare și m-am așezat pe grilajul brutăriei Eliei, pe unde iese aerul de la cuptor. Grilajul e la nivelul solului, lipit de perete, și din el urcă un aer călduț care miroase a coajă. Am rămas acolo, cu spatele drept și cu pachetul lipit de burtă, cu toată demnitatea pe care o poți avea stând pe jos, în pijama, cu o cutie sub haine. Julita a întors clepsidra și a rămas în picioare, de pază, fără să spună nimic.

Arăți ca o cutie poștală însărcinată.

Fără să spună nimic cu voce tare, vreau să zic.

Am stat așa o vreme îndelungată. Mirosea a pâine. Eu începeam să transpir. Ca să nu mă gândesc la transpirație, am vorbit; sau am vorbit eu, iar Julita a răspuns doar cât a fost nevoie.

— De ce îți pasă atât de mult să-l livrezi pe ăsta? am întrebat-o. Mai sunt nouăsprezece.

A întors clepsidra înainte să se termine nisipul.

— Pentru că a număra nu e același lucru cu a livra, a spus. Număr de multe sâmbete.

Apoi m-a întrebat cum era vechiul meu cartier și am fost cât pe ce să-i spun adevărul: că nu-mi aminteam să fi făcut ceva acolo, doar să-l fi avut. Că eram ca broasca de cauciuc: încă fără un loc al meu. Am deschis gura să spun asta și mi-a ieșit altceva, ceva cu o motocicletă și cu medalii. Ea a dat din cap fără să se uite la mine. Mi s-a părut că nu mă mai crede. Nu-i păsa. Și asta a fost cel mai bun lucru din toată dimineața.

Atunci ceva m-a lovit ușor în burtă. TOC.

— A fost burta ta? a întrebat Julita.

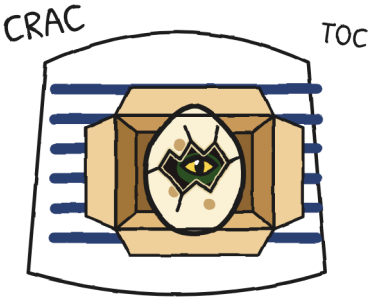
— Burta mea nu face TOC.

TOC. TOC.

Am dat puloverul la o parte. Sub capacul pachetului era ceva rotund și palid, cu pete, care nu era o cutie de pantofi și nici ceva ce se vinde în cutii. Avea o crăpătură care creștea cât mă uitam la ea.

CRAC.

Și pachetul s-a uitat la mine.

Un ochi galben, foarte deschis, în mijlocul crăpăturii. Nu se uita la Julita, care era cea care se pricepea la pachete. Nu se uita la brutărie, nici la clepsidră, nici la cerul pe unde se întoarce totul în zori. Se uita la mine. Și pentru prima dată în patru zile, în cartierul acela cu case cu semn de întrebare, cineva părea absolut sigur cine sunt eu.

Nimeni nu mă avertizase că există livrări în care pachetul te alege pe tine.

L-am citit de două ori. Eu sunt nou: citesc tot. Și nicăieri nu scria că nu poți aștepta tunetul așezat pe un taburet albastru.

Și afară începea să plouă.

M-am uitat la prognoza meteo. Vine furtuna. –J.